

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobců: a) Ing. J. B. a, b) B. B.**, oba bytem „X“, oba zastoupeni JUDr. Robertem Bezděkem, advokátem AK Bezděk & Partners, se sídlem v Praze 8 – Karlín, Rohanské nábřeží č. p. 657/7, PSČ 186 00, **proti žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/14, PSČ 400 02, zastoupeného Mgr. Drahomírou Kouteckou, advokátkou se sídlem v Litvínově, nám. Míru č. p. 336, PSČ 436 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2013, č. j. 15/UPS/2013-3 JID: 30369/2013/KÚUK/Doč,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Každému žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce 3.000,-Kč, který jim bude vrácen z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci podali dne 30. 4. 2013 prostřednictvím svého společného právního zástupce u Krajského soudu v Ústí nad Labem společnou žalobu, jíž se domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, ze dne 1. 3. 2013, č. j. 15/UPS/2013-3, JID: 30369/2013/KÚUK/Doč, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání vůči rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odbor územního plánování a stavebního řádu ze dne 23. 10. 2012, sp. zn. ÚP 046365/2012/Maz, jímž bylo dle ust. § 94 odst. 4 a ust. § 169 odst. 2, odst. 3 a odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), rozhodnuto o udělení výjimky z ust. § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění (dále jen „vyhláška OTTP“), pro umístění stavby: „Bazén, Trnovany č. p. 1755, Lomená 26“ na pozemku p. č. 1920/25 v k. ú. Teplice – Trnovany navrhovatelů výjimky Ing. I. K. a Ing. I. K.. Současně žalobci požadovali, aby soud zrušil i dotyčné prvoinstanční rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost uhradit jim náklady předmětného soudního řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě vyjádřil nesouhlas s předmětnou žalobou, přičemž navrhl její odmítnutí pro vyloučení ze soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. d) v návaznosti na ust. § 68 písm. e) ve spojení s ust. § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), popřípadě její zamítnutí pro nedůvodnost ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žalobci se tedy předmětnou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podanou ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. domáhali soudního přezkumu rozhodnutí ve věci udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu ze dne 1. 3. 2013, které bylo vydáno v intencích ust. § 169 stavebního zákona. Před vlastním projednáním věci byl soud ovšem nejprve povinen zabývat se povahou tohoto napadeného rozhodnutí v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumávání správního rozhodnutí může soud v rámci správního soudnictví totiž přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného než podanou žalobu jako nepřipustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. usnesením odmítnout. O tom, kdy nastává taková situace, hovoří např. ust. § 68 písm. e) ve vazbě na ust. § 70 s. ř. s., které upravuje tzv. kompetenční výluky, tedy úkony správního orgánu, jež nemohou být napadeny žalobou podle ust. § 65 a § 66 s. ř. s.

Podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti. Jedná se o tzv. procesní legitimaci. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Hmotněprávně je pak legitimována pouze ta osoba, která byla na svých právech skutečně zkrácena.

V daném případě soud ve shodě se stanoviskem žalovaného k podané žalobě dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a prvoinstanční rozhodnutí mají povahu rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu ust. § 70 písm. b) s. ř. s., a proto je třeba předmětnou žalobu odmítnout dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) v návaznosti na ust. § 68 písm. e) ve spojení s ust. § 70 písm. b) s. ř. s.

Při učinění závěru o kompetenční výluce ze soudního přezkumu dle ust. § 70 písm. b) s. ř. s. žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1. 3. 2013 soud vycházel ze skutečnosti, že otázkou, zda rozhodnutí ve věci udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu ve smyslu ust. § 169 stavebního zákona je rozhodnutím předběžné povahy, a tedy je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví, či nikoliv, se výslovně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém dosud nepřekonaném rozsudku ze dne 26. 5. 2010, č. j. 8 As 58/2009 - 73, který je dostupný na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud přitom v tomto rozsudku mj. vyslovil, že „...rozhodnutí stavebního úřadu o povolení či nepovolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu, jakož i případné rozhodnutí odvolacího orgánu v dané věci, jsou rozhodnutími předběžné povahy a jsou vyloučena z přezkumu ve správním soudnictví.“ Tento judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 8 As 58/2009 - 73, navázal na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se charakterem rozhodnutí předběžné povahy ve vztahu k rozhodnutím o výjimkách z obecných technických požadavků na výstavbu podle starého stavebního zákona

– zákona č. 50/1976 Sb. [srov. např. rozhodnutí ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 As 46/2007 – 54, ze dne 30. 7. 2008, č. j. 5 As 2/2008 – 88, a ze dne 30. 8. 2007, č. j. 2 As 79/2006 – 86, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 65/2008 – 97, nebo ze dne 20. 5. 2009, č. j. 7 As 29/2009 – 58]. Z této ucelené judikatury vyplývá, že rozhodnutí o udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu je judikaturou chápáno jako rozhodnutí, které zatímne fixuje určitý stav, a to buď stav normální (bezvýjimečný) nebo stav výjimečný (v případě povolení výjimky), s tím, že rozhodující je vždy konečné rozhodnutí ve věci samé (např. vydání stavebního povolení či dodatečného povolení stavby). Tím je naplněn materiální znak rozhodnutí předběžné povahy.

Dále Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 26. 5. 2010, č. j. 8 As 58/2009 – 73, vyslovil, že „...z hlediska procesního znaku rozhodnutí předběžné povahy je třeba konstatovat, že rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu má ve své podstatě charakter rozhodnutí o předběžné otázce, přičemž obecně platí, že rozhodnutí o předběžné otázce je zpravidla rozhodnutím předběžné povahy. Na tuto povahu nemá vliv skutečnost, učiní-li je na počátku řízení ve věci samé orgán, který v tomto řízení rozhoduje, nebo jiný orgán příslušný posoudit takovou otázku samostatně.... Stejně tak není rozhodné, že rozhodnutí o udělení či neudělení dané výjimky ve své podstatě předurčuje rozhodnutí ve věci samé. Jakkoli totiž nelze brojit přímo proti rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu, zcela nepochybně lze brojit proti jeho důsledkům, tj. např. proti vydání nebo nevydání dodatečného povolení stavby. Samotné rozhodnutí o udělení či neudělení výjimky není bez dalšího způsobilé zasáhnout práva účastníků řízení, neboť jde o rozhodnutí, které se vydává vždy v souvislosti se stavebním nebo jiným řízením, a teprve výsledek tohoto řízení podle stavebního zákona je způsobilý skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení. Posouzení splnění obecných technických požadavků na výstavbu, jakož i případné rozhodnutí o výjimkách z těchto požadavků tak není vyloučeno ze soudní ochrany, neboť jejich soudního přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí ve věci samé, ať už pozitivního nebo negativního, přičemž ani v jednom případě nebudou účastníci řízení, kteří tak jako v nyní posuzované věci sledují různé zájmy, zkráceni na svém právu přístupu k soudu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 46/2007 – 54). Stěžovatel se proto mýlil v názoru, že napadené rozhodnutí nebude možné přezkoumat v rámci případného řízení o žalobě proti rozhodnutí vydanému v řízení o dodatečném povolení stavby.“

Na právě predestřené závěry obsažené v dotyčném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 8 As 58/2009 – 73, pak v poslední době bylo navázáno Nejvyšším správním soudem v jeho usnesení ze dne 1. 3. 2012, č. j. 8 As 8/2011 – 54, v němž bylo zopakováno, že „...rozhodnutí o výjimce je ve vztahu k vlastnímu rozhodnutí *de facto* rozhodnutím o předběžné otázce. Rozhodnutí o výjimce zatímne stanoví určitý stav, a to buď stav normální (v případě neudělení výjimky) nebo stav výjimečný (v případě povolení výjimky). Zásadní a rozhodující však je až konečné rozhodnutí ve věci samé vedené podle stavebního zákona (např. vydání územního rozhodnutí či stavebního povolení), neboť až na jeho základě může být předmět výjimky realizován a v podstatě „uveden v život“. Samotné rozhodnutí o výjimce není bez dalšího způsobilé zasáhnout do práv účastníků řízení. Splnění požadavků na výstavbu nebo existence rozhodnutí o výjimce z těchto požadavků jsou toliko jedním z více prvků posuzovaných v rámci řízení ve věci samé. Teprve až výsledné rozhodnutí je proto způsobilé fakticky zasáhnout do práv účastníků řízení. A také až v rámci soudního

přezkumu konečného rozhodnutí může dotčený účastník řízení brojít proti důsledkům udělení či neudělení výjimky.“

V daném případě soud neshledal jediný důvod, proč by právě předestřená ucelená judikatura reprezentovaná především rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 8 As 58/2009 - 73, která dosud nebyla překonána postupem jak má na mysli např. ust. § 17 s. ř. s., plně nedopadala i na předmětné rozhodnutí žalovaného ve věci udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu ve smyslu ust. § 169 stavebního zákona ze dne 1. 3. 2013 a proč by ohledně něj neměla být dána výluka ze soudního přezkumu.

Žalobci by měli vzít v potaz skutečnost, že odepření soudního přezkumu v daném případě neznamená odepření přístupu k soudu, který by mohl ve svých důsledcích znamenat odepření spravedlnosti – *denegatio iustitiae*, ale toliko stanovení časového okamžiku pro přístup k soudu. Lze tedy hovořit jen o jakési dočasné exempci ze soudního přezkumu s tím, že na soud se lze v předmětné věci obrátit správní žalobou až proti případným důsledkům rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu, tzn. proti rozhodnutí ve věci samé. Ostatně samotné rozhodnutí o udělení či neudělení výjimky není bez dalšího způsobilé zasáhnout práva účastníků řízení, neboť jde o rozhodnutí, které se vydává vždy v souvislosti s územním, stavebním nebo jiným řízením a teprve výsledek tohoto řízení podle stavebního zákona je způsobilý skutečného (kvalifikovaného) zkrácení práv účastníků řízení.

V této souvislosti je nutné si uvědomit, že právnické osoby, fyzické osoby a správní orgány jsou povinny při navrhování, umísťování, projektování, povolování, realizaci, kolaudaci, užívání a odstraňování staveb postupovat podle obecných technických požadavků na výstavbu, obecných technických požadavků zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace a technických požadavků stanovených prováděcími předpisy (souhrnně "obecné technické požadavky"). Plnění těchto požadavků tedy není nikdy posuzováno samo o sobě samoúčelně, ale vždy v souvislosti s dalšími požadavky v rámci územního, stavebního či jiného řízení. Splnění obecných technických požadavků na výstavbu je potom pouze jednou z mnoha záležitostí posuzovaných v rámci tohoto řízení, které vůči tomuto řízení vystupují akcesoricky. Není proto rozhodné, zda řízení o výjimce probíhá ve spojení s územním, stavebním či jiným řízením ve věci samé nebo samostatně. Rozhodování o výjimkách z obecných technických požadavků na výstavbu se vyskytuje pouze v souvislosti s některým z těchto „hlavních“ řízení ve věci samé, jež musí nutně proběhnout, aby byl naplněn cíl, který je návrhem na povolení dané výjimky sledován. Soud opětovně zdůrazňuje, že posouzení splnění obecných technických požadavků na výstavbu, jakož i případné rozhodnutí o výjimkách z těchto požadavků není vyloučeno ze soudní ochrany, ovšem jejich soudního přezkumu lze dosáhnout v rámci přezkumu finálního rozhodnutí ve věci samé, ať už pozitivního nebo negativního. Účastníci řízení, kteří tak jako v souzené věci sledují odlišné zájmy (na jedné straně navrhovatelé výjimky – spoluvlastníci dotčené nemovitosti, na druhé straně ostatní účastníci řízení – vlastníci sousedních nemovitostí včetně žalobců), proto nebudou uvedeným postupem zkráceni na svém právu přístupu k soudu.

Tento závěr konvenuje jednak zákonné konstrukci přezkumu ve správním soudnictví, tj. přezkumu rozhodnutí konečné povahy, jimiž je zasahováno do práv a povinností určitého subjektu, jednak i zásadě rychlosti a hospodárnosti řízení. Případné připuštění soudního přezkumu proti rozhodnutí o výjimce z obecných technických požadavků na výstavbu

by znamenalo neopodstatněnou partikularizaci příslušného územního, stavebního či jiného řízení jako celku, která by v konečném důsledku vedla k prodloužení tohoto řízení.

Vzhledem k tomu, že soud ze shora uvedených důvodů shledává rozhodnutí žalovaného ve věci udělení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu ze dne 1. 3. 2013 rozhodnutím předběžné povahy, které je vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví s poukazem na ust. § 70 písm. b) s. ř. s., tak proto byl soud nucen konstatovat, že žaloba proti němu je podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná. Žalobu tudíž v intencích ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve výroku usnesení ad I. soud odmítl v návaznosti na ust. § 68 písm. e) ve spojení s ust. § 70 písm. b) s. ř. s.

Výrok usnesení ad II. o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

A protože žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním, soud podle ust. § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, rozhodl ve výroku usnesení ad III. rovněž o vrácení zaplacených soudních poplatků po 3.000,- Kč každému ze žalobců s tím, že tyto soudní poplatky jim budou vráceny z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. června 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová